

Тетяна Винокурова-Садиченко

ЖАРТ

і з ж и т т я н с и х і в

Unlimited

*... література як упорядкована маячня,
а що таке життя, як не впорядкована маячня...*

Ізмайлов

Тетяна Винокурова-Садиченко

ЖАРТ

і з ж и т т я н с и х і в

ББК 84.4 Укр 6
В-49

Тетяна Винокурова-Садиченко

ЖАРТ

Із життя психів

Роман

Все дуже просто. Дівчина чекає на янгола. Янгол шукає дівчинку. Вона не знає, що їй потрібен янгол, вона носить у кишені зламане люстерко, товаришує із своїм другим «я», виховує гремліна та вчить теорію відносності. Все дуже складно: янгол не може вийти з психіатричної лікарні, бо його крила зламані. Все дуже заплутано: психіатричною лікарнею подорожують привиди, а лікар і сам не відмовився б навідати психіатра.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of **Calvaria Publishing House**.

Calvaria Publishing House, P. O. Box 328, UA-79000 Lviv, Ukraine
E-mail: anetta@calvaria.org

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або переказувати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Кальварія»**.

ТОВ «Кальварія», а/с 328, 79000, Львів, Україна
E-mail: anetta@calvaria.org

ISBN 966-663-192-X

ISBN 966-663-191-1 (Серія «Unlimited»)

© Тетяна Винокурова-Садиченко,
текст, 2006

© «Кальварія», 2006

МОНОЛОГІЧНИЙ ДІАЛОГ ІЗ ДЗЕРКАЛОМ (1)

Свиня... скажи мені, свиня,
у чому сила?

Команда КВК «Три товстуни»

Я дивлюсь у своє маленьке розколоте дзеркальце. Мені трохи журно самій. Коханий десь забарився, а більше в мене нікого немає. Вони, всі інші, мені не дуже потрібні. Я — особистість самодостатня. Та часом від цієї самодостатності така туга огортає. От і спілкуюся з дзеркалом. Чуєш, дзеркальце, виявляється, самодостатність — перший крок до шизофренії. Моє відображення у дзеркалі трохи імliste й розмите. Ніби я — це не я. Хоча що таке я? На це запитання існують відповіді, — забагато відповідей, з якими я ще не визначилася. Шкода ж обирати одну відповідь, гублячи всі інші. Тому поки що я — це дуже багато всього. У дзеркальці щось поворухнулося, певне, моє відображення. Тут мій порух точний, стрімкий, там — ледь помітний, розмазаний. Я завжди рухаюся надто вже стрімко й точно, намагаюся приховати свою невпевненість. Моє дзеркальце замурзане, тому не таке, як інші. Протерти? Та навряд. Це ви, панове, протирайте дзеркала, щоб день при дні розглядати свої пики й радіти білозубим посмішкам. Моє дзеркало — це моя чорна діра у вічність, прихо-

вана, замазана тиньком, заклеєна скотчем і павутинням. Коли мені сумно, я з нею розмовляю. Мої думки летять у діру, щоб розчинитися і залишитися там назавжди. Щоправда, мої діалоги з дзеркалом більше скидаються на монологи, та тільки не для мене. У своїх відповідях я відчуваю розуміння та мовчазні запитання. Взагалі, брудна поверхня дзеркала точніше відображає життя. У ній видно людські душі, яких не існує. Там, напевне, і бог є, — той, якого нема.

Я веду розмову зі своїм відображенням з приводу чергового філософського питання. Вчора, наприклад, мене цікавило, чому людина не може дістати язиком свого ліктя. Намагалася зробити це дуже довго. У результаті заболіла шия. Потім я вирішила, що ця справа просто була еволюційно непотрібна. Ну, навіщо нормальній людині (чи навіть нормальній мавпі) облизувати свій лікоть? Вважаєте, питання дурне? Авжеж, є трохи. Проте що мені ще робити? Якщо на всі розумні запитання відповіді вже існують, починаєш повертатися до дурних. Сьогодні мене цікавить загадка Джоконди. Ні, не її усмішки, а чому вона така популярна. Загадку усмішки я вже розгадала: за щільно стиснутими губами вона гидко щирить зуби. Гадає, ніби це смішно. Хоча ні, чесно сказати, вона вже нічого не думає, вона давно вже померла. А ми, дурники, знай собі гадаємо, про що ж вона думає, намагаємося загадки, ребуси вирішувати. А ребусів якраз і немає. Самі вигадуємо — самі й вирішуємо. Правда ж? Правда. Які ж ми гарні, які розумні, які геніальні (не побоїмося цього слова).

Кінець
безкоштовного
уривку. Щоби
читати далі,
придбайте,
будь ласка,
повну версію
книги.